

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
6.Bf.50/2013/11. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2013. november 6. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

A rablás büntette és más bűncselekmények miatt **vádlott** ellen folyamatban lévő büntető ügyben a Budapest Környéki Törvényszék 2012. október 17. napján kihirdetett 5.B.110/2011/38. számú ítéletét **megváltoztatja**.

A vádlott pénzügyi bűncselekményeit 1 rb. készpénz-helyettesítő fizetési eszközzel visszaélés vétsége kísérletének (Btk. 313/C. § (1) bekezdés b) pont, (2) bekezdés b) pont) és 1 rb. készpénz-helyettesítő fizetési eszközzel visszaélés vétségének (Btk. 313/C. § (7) bekezdés a) pont) **minősíti**.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztés tartamába **beszámítja**.

Kötelezi a vádlottat a másodfokú eljárás során felmerült 4.250 (Négyezer-kettőszázötven) forint bűnügyi költség megfizetésére.

Indokolás:

A Budapest Környéki Törvényszék a 2012. október 17. napján kihirdetett 5.B.110/2011/38. számú ítéletével **vádlottat** a Btk. 321. § (2) bekezdésébe ütköző (3) bekezdés b./ pontja szerint minősülő rablás büntette, a Btk. 170. § (2) bekezdésébe ütköző (6) bekezdés szerint minősülő testi sértés büntette, 5 rb. a Btk. 277. §-ába ütköző közokirattal visszaélés vétsége, a Btk. 313/C. § (1) bekezdés b./ pontjába ütköző (2) bekezdés b./ pontja szerint minősülő készpénz-helyettesítő fizetési eszközzel visszaélés vétségének kísérlete, a Btk. 313/C. § (7) bekezdés a./ pontjába ütköző 2 rb. készpénz-helyettesítő fizetési eszközzel visszaélés vétsége miatt halmazati büntetésül, mint többszörös visszaesőt 9 év fegyházbüntetésre, 10 évi közügyektől eltiltásra és 5 évi járművezetéstől eltiltásra ítélte. Az általa előzetes fogvatartásban töltött időt a szabadságvesztés tartamába beszámította. Rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelekről, melyeket részben elkobozni, kiadni, illetve megsemmisíteni rendelt. A vádlottat kötelezte az eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Az elsőfokú tárgyaláson jelenlévő ügyész a vádlott büntetésének súlyosítása érdekében jelentett be fellebbezést.

A vádlott és védője téves jogi minősítés, illetve a büntetés enyhítése érdekében jelentették be fellebbezésüket.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.327/2012/5. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat betartotta, ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, és mérlegelési jogkörében eljárva helyesen állapította meg ítéletének tényállását. Egyetértett a vádlott bűnösségére levont jogi következtetéssel, és cselekményeinek jogi minősítésével. Álláspontja szerint azonban az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés a többszörös visszaeső vádlottal szemben eltúlzottan enyhe, az nem szolgálja megfelelően a büntetési célokat, ezért indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az ítéletet változtassa meg, és a vádlottal szemben hosszabb tartamú fegyházbüntetést szabjon ki.

A másodfokú nyilvános ülésen a vádlott védője fellebbezését részben módosított tartalommal tartotta fenn, és indítványozta a vádlottal szemben kiszabott büntetés enyhítését. A továbbiakban a téves jogi minősítés érdekében bejelentett fellebbezését viszont nem tartotta fenn.

A vádlott az utolsó szó jogán előadta, hogy továbbra is rablás büntetnének vádja alóli felmentését kéri, mivel nem állt szándékában eltulajdonítani a sértett gépjárművét. A testi sértés okozásával kapcsolatban arra hivatkozott, hogy kábítószer hatása alatt volt, nem gondolta, hogy a sértett olyan hamar a gépjárművéhez ér. Befolyásoltságára figyelemmel nem érzékelte pontosan a külvilág történéseit, nagyfokú félelem volt benne, ezért nem mert megállni az autóval, amibe a sértett belekapaszkodott. Továbbra is tagadta, hogy a sértett kezét beszorította volna az autó ajtajába. Megbánta cselekményét, amit tiszta fejjel kábítószermentesen nem valósított volna meg. Mindezekre figyelemmel büntetésének enyhítését kérte.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be. 348. § (1) bekezdése alapján teljes terjedelmében felülbírált. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat betartotta, a szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta. A vádlott a tárgyaláson ténybeli beismerő vallomást tett, azonban érdemi védekezést terjesztett elő, melyben tagadta, hogy a gépjárművet eltulajdonítási szándékkal vitte volna magával, illetve, hogy a sértettnek szándékosan okozott volna testi sérülés, illetve hogy az általa magával vitt bankkártyával ő akart volna pénzt felvenni. Az elsőfokú bíróság a vádlott védekezését megvizsgálta, azt összevetette a sértett tanú, illetve a vádlott cselekményét észlelő további tanúk vallomásaival, az általa meghallgatott igazságügyi orvosszakértő véleményével, a helyszíni szemle jegyzőkönyv adataival. Meghallgatta az igazságügyi elmeorvos szakértőt, illetve a gépjármű értékének megállapítása érdekében szakértőt rendelt ki. Ismertette a releváns iratokat. A

másodfokú bíróság álláspontja szerint indokolási kötelezettségének is eleget tett, a bizonyítékokat a logika szabályainak megfelelően értékelte, mindegyik a vádlott terhére rótt bűncselekmény tekintetében álláspontját megindokolta. Ítéletének tényállását mérlegelési jogkörében állapította meg, amely csupán a vádlott személyi körében rögzítettek tekintetében szorul kiegészítésre, mivel a másodfokú bíróság álláspontja szerint az ítélet tényállásának ez a része részben hiányos. A másodfokú bíróság álláspontja szerint a tényállás pontosítása nélkül nem lehetne következtetést levonni a vádlott többszörös visszaesői minőségére, illetve az üzletszerű elkövetésre.

A rendelkezésre álló okiratok alapján megállapítható, hogy a vádlott az ítélet 3. oldal 3/A. pont alatt történő elítélését követően a büntetését teljesen kitöltve 2009. január 03-án szabadult. Ez a tény alapozza meg többszörös visszaeső minőségének megállapítását.

A másodfokú bíróság szükségesnek tartja továbbiakban annak rögzítését, hogy a vádlott az ítélet 4. pontjában írt elítélése alapját képező bűncselekményeket 2009 decemberében valósította meg.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint e kiegészítésekkel az elsőfokú bíróság ítélete már mindenben mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, és azt a Fővárosi Ítéltábla elfogadta felülbírálata alapjául.

A másodfokú bíróság elutasította a vádlott és védője által a másodfokú eljárás során ismételtelen előterjesztett bizonyítási indítványát. A vádlott indítványozta további elmeorvos szakértői vizsgálatát, ennek során annak megállapítását, hogy valamilyen szervi elváltozás nincs-e kihatással a beszámítási képességére. Ez álláspontja szerint MR-vel történő vizsgálatát is teszi indokolttá, amelyre eddig nem került sor. Indítványozta továbbá szakértő kirendelését arra vonatkozóan, hogy a sértett nem fogta-e az ajtó üvegét, ezzel kizárva annak lehetőségét, hogy ő volt az, aki a karját az autó A oszlopa és az ajtó közé szorította.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú büntető tanács helyes indokok alapján utasította el az elsőfokú eljárásban az említett bizonyítási indítványokat, azzal a másodfokú bíróság a fellebbviteli eljárásban is egyetértett. A vádlottat elmeorvos szakértő megvizsgálta, nem tartotta szükségesnek további vizsgálatát, illetve a helyszíni szemle jegyzőkönyve alapján igazolható volt, hogy a sértett keze az autó és az A oszlop közé szorult, mivel ott vérnyomokat rögzítettek. Az igazságügyi orvosszakértő véleménye szintén alátámasztotta, hogy a sértett sérülései harapófogószerű beszorítás eredményeként jöttek létre. Ezért a másodfokú bíróság indokolatlannak tartotta az erre irányuló további bizonyítást, ezért az erre vonatkozó indítványokat elutasította.

A másodfokú bíróság az előzőekre figyelemmel a vádlott részbeni felmentésére irányuló fellebbezéseket nem találta alaposnak, az lényegében a testi sértés okozását illetően az elsőfokú bíróság okszerű mérlegelő tevékenységét támadta,

amely a Be. 351. § (1) és Be. 352. § (3) bekezdéseire figyelemmel eredményre nem vezethetett.

Az elsőfokú bíróság az általa megállapított tényállásból okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, és alapvetően helyesen minősítette a vádlott cselekményeit is.

A másodfokú bíróság hivatalból vizsgálta, hogy a vádlott cselekményeinek megítélésekor azok elkövetése, vagy elbírálása idején hatályban lévő büntető jogszabályokat alkalmazza-e. Ennek során arra az álláspontja helyezkedett, hogy az 1978. évi IV. törvény, tehát a cselekmény elkövetésekor hatályos büntető jogszabályokat kell alkalmazni, mivel az új Btk. összhatásában nem teszi lehetővé a vádlott cselekményeinek kedvezőbb elbírálását.

Az új Btk. 365. § (2) bekezdés e./ pontja - figyelemmel az értékhatár módosulására - 2-8 évig terjedő szabadságvesztéssel fenyegeti a vádlott terhére rótt rablás büntettét. A cselekmény elbírálásakor az már nem jelentős értékre elkövetettnek minősülne. A cselekmény elkövetésekor hatályos, 1978. évi IV. törvény 321. § (2) bekezdés (3) bekezdés b./ pontja 5-10 évig terjedő szabadságvesztéssel rendeli büntetni a jelentős értékre elkövetett rablás büntettét. Azonban a további vádlott terhére rótt bűncselekmények az 1978. évi IV. törvény szerint enyhébb elbírálást tesznek lehetővé, és a feltételes szabadságra vonatkozó szabályok is kedvezőbbek.

A vádlott terhére rótt életveszélyt okozó testi sértés büntette ugyanazon büntetési tétellel fenyegetett, mind az elbíráláskor, mind pedig az elkövetéskor hatályos büntető jogszabályokban. Az elbírálandó pénzügyi bűncselekmények enyhébb büntetési tételkeret alá esnek az 1978. évi IV. törvényben. A vádlott az elkövetéskor, és az elbíráláskor hatályos büntető jogszabályok szerint is többszörös visszaesőnek minősül, vele szemben egyaránt a fegyház fokozat irányadó, azonban az elkövetéskor hatályos 1978. évi IV. törvény 47. § (2) bekezdése szerint a szabadságvesztés 4/5 részének kitöltését követően feltételes szabadságra bocsátható, míg a hatályos Btk. 38. § (4) bekezdés a./ pontja szerint a feltételes szabadság kedvezményéből kizárt. Mindezek alapján, a másodfokú bíróság álláspontja szerint, összhatásában az 1978. évi IV. törvény rendelkezéseit kell alkalmazni a vádlottal szemben.

Az elsőfokú bíróság helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a vádlott a tényállásban írt magatartásával elkövette az 1978. évi IV. törvény 321. § (2) bekezdésébe ütköző (3) bekezdés b./ pontja szerint minősülő rablás büntettét. A vádlott tárgyaláson tett vallomásaiban (2012. február 08-án kelt tárgyalási jegyzőkönyv 3. oldal utolsó bekezdés) maga hivatkozott arra, hogy arra gondolt az autó elvételekor, hogy majd a faluban azt mondja, hogy az autót vette, azután egy idő után eladja. Mindebből az elsőfokú bíróság helyesen következtetett arra, hogy a vádlott eltulajdonítási szándékkal vette el az autót, majd ezt követően annak megtartása érdekében erőszakot alkalmazott. A vádlott a sértett karját az autó ajtaja és A oszlopa közé beszorította, őt hosszan vonszolta. Lehetősége lett volna arra, hogy másként meneküljön a helyszínről, amennyiben nem akarta volna magával

vinni az általa jogtalanul megszerzett gépjárművet. Figyelemmel a gépjármű értékére a vádlott tehát maradéktalanul megvalósította az 1978. évi IV. törvény 321. § (2) bekezdésébe ütköző (3) bekezdés b./ pontja szerint minősülő jelentős értékre elkövetett rablás büntettének törvényi tényállási elemeit.

Az elsőfokú bíróság helyesen minősítette a vádlott testi épség elleni bűncselekményét is. Az általa tanúsított magatartás alapján tudatának át kellett fognia, hogy az alkalmas a sértett testi épségének sértésére, akár életveszélyt okozó testi sérülés okozására is, ebbe belenyugodott amikor őt több száz méteren keresztül vonszolta a gépkocsival. A kirendelt igazságügyi orvosszakértő fenntartva szakvéleményét a tárgyaláson is megállapította, hogy a sértett amellet, hogy maradandó fogyatékoságként értékelendő sérülést szenvedett, az általa elszenvedett sérülések közvetve életét is veszélyeztették. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság helyesen minősítette a vádlott cselekményét az 1978. évi IV. törvény 170. § (2) bekezdésébe ütköző (6) bekezdés szerint minősülő életveszélyt okozó testi sértés büntettének.

A vádlott a sértettől öt közokiratnak minősülő okiratot is megszerzett. A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú ítélet 10. oldal 3. bekezdésében írt jogi álláspontjával, mely szerint ezzel megvalósította az 1978. évi IV. törvény 277. §-ába ütköző 5 rb. közokirattal visszaélés vétségét.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint azonban az elsőfokú bíróság tévedett a vádlott pénzügyi bűncselekményeinek minősítésekor.

A vádlott az irányadó tényállás szerint a sértettől magához vett 2 db bankkártyát, amelyek közül az egyikkel készpénz felvételét is megkísérelte, és előbb 40.000, majd 10.000 forintot akart felvenni. Az elsőfokú bíróság a vádlott cselekményét részben az 1978. évi IV. törvény 313/C. § (1) bekezdés b./ pontjába ütköző (2) bekezdés b./ pontja szerint minősülő, illetve 2 rb. az 1978. évi IV. törvény 313/C. § (7) bekezdés a./ pontjába ütköző 2 rb. készpénz-helyettesítő fizetési eszközzel visszaélés vétségének minősítette.

Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor több rendbeliként értékelte a vádlott cselekményét, mivel az több bankkártyát érintett, továbbá akkor sem, amikor terhére az üzletszerűséget megállapította. A vádlott ugyanebben az időszakban több üzletszerűen elkövetett vagyoni bűncselekményt is megvalósított, emiatt elítélésére is sor került, ezért alappal lehetett következtetni arra, hogy jelen büntetőeljárásban elbírált cselekményeit is rendszeres haszonszerzési célzattal valósította meg.

Az elsőfokú bíróság azonban nem az irányadó bírói gyakorlatnak megfelelően járt el, amikor a bankkártya megszerzését, illetve az azzal történő pénz felvételének megkísérlését egymással halmazatban álló bűncselekményekként értékelte.

Az irányadó bírói gyakorlat szerint a készpénz-helyettesítő fizetési eszközzel visszaélés két változata az 1978. évi IV. törvény 313/C. § (1) és (7) bekezdésében írt cselekmények egymással nem alkothatnak valódi halmazatot. Kár bekövetkezése esetén a felhasználói alakzat megállapítására van alap, ilyenkor a fokozottabb jogtárgy sértést megvalósító alakzat konzumálja az enyhébb sérelmet jelentőt. (CD Complex Büntetőjogi Kommentár) Figyelemmel arra, hogy a vádlott az egyik kártyával készpénz felvételét is megkísérelte, nem állapítható meg terhére halmazatban ugyan annak a bankkártyának a megszerzésével elkövetett bűncselekmény. Ebben az esetben csak a bankkártya felhasználása - amely a veszélyeztetett értékre figyelemmel az 1978. évi IV. törvény 313/C. § (1) bekezdés b./ pontja (2) bekezdés b./ pontja szerint minősül - róható a vádlott terhére. Az előzőekre figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet megváltoztatta, és a vádlott pénzügyi bűncselekményeit 1 rb. a Btk. 313/C. § (1) bekezdés b./ pontjába ütköző (2) bekezdés b./ pont szerint minősülő, illetve 1 rb. a Btk. 313/C. § (7) bekezdés a./ pontjába ütköző készpénz-helyettesítő fizetési eszközzel visszaélés vétségeinek minősítette.

A vádlott büntetésének súlyosítására, illetve enyhítésére irányuló fellebbezéseket a másodfokú bíróság nem találta alaposnak.

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a vádlott többszörös visszaesőnek minősül, helyesen vette számba a bűnösségi körülményeket, és a büntetési célok elérésére alkalmas halmazati büntetést szabott ki vele szemben. További enyhítő körülményként kell értékelni az időmúlást. Mindezek figyelembe vételével nem szükséges a büntetési tételkereten túlmutató büntetés kiszabása a vádlottal szemben. 9 évi fegyházbüntetés és 10 év közügyektől eltiltás megfelelően szolgálja az 1978. évi IV. törvény 37. §-ában írt büntetési célokat. Nem tévedett az elsőfokú bíróság akkor sem, amikor a vádlottal szemben járművezetéstől eltiltást is alkalmazott, figyelemmel arra, hogy gépjármű felhasználásával követte el a bűncselekményt, illetve egyúttal durván megszegte a közúti közlekedés szabályait is.

Az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezései törvényesek, ezért azokat a Fővárosi Ítéltábla helyes indokainál fogva helybenhagyta.

A másodfokú bíróság a törvény kötelező rendelkezése alapján rendelkezett az előzetes fogvatartás szabadságvesztés tartamába történő további beszámításáról (Btk. 99. § (1) bekezdés) és a Be. 338. § (1) bekezdése alapján kötelezte a másodfokú eljárásban a védő közreműködésével kapcsolatban felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

A Fővárosi Ítéltábla ítélete a Be. 372. § (1)-(2) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2013. november 6. napján

. Ruzsás Róbert s.k.

a tanács elnöke

Dr. Török Zsolt s.k.
előadó bíró

Dr. Mészáros László s.k.
bíró

A Budapest Környéki Törvényszék ítélete a rendelkező részben írt változtatással
jogerős és végrehajtható.

, 2013. november 6. napján

. Ruzsás Róbert s.k.
a tanács elnöke